

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4738/2020
11.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић чланова већа, у парници тужиле Републике Србије, Основни суд у Панчеву, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Александар Јанчић адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 421/20 од 07.07.2020. године, у седници већа одржаној 11.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 421/20 од 07.07.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 421/20 од 07.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П бр. 1115/19 од 05.03.2020. године, ставом првим изреке, утврђено је да је повучена тужба у делу захтева који се односи на износ од 75.000,00 динара на име главног дуга. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да на име правно неоснованог обогаћења тужилци исплати износ од 15.032,15 динара са законском затезном каматом почев од 09.11.2018. године па до исплате, као и законску затезну камату на износ од 75.000,00 динара за период од 09.11.2018. године до 27.05.2019. године и да тужилци надокнади трошкове поступка у износу од 52.500,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу у коме је тражена исплата законске затезне камате на износ од 15.032,15 динара за период почев од 08.08.2018. године закључно са 08.11.2018. године и у делу захтева којим је тражена исплата законске затезне камате на износ од 75.000,00 динара за период од 08.08.2018. године закључно са 08.11.2018. године, као неоснован.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 421/20 од 07.07.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је пресуда Основног суда у Панчеву 1115/19 од 05.03.2020. године у другом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужилце и тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка, као неосновани.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о

ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018 и 18/20, у даљем тексту ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиље којим је тражила да јој тужена врати износ који је без основа наплатила принудном наплатом – судским извршењем, након што је тужиља своје дуговање измирила добровољним путем.

Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер наводи ревизије не оправдавају одлучивање ни са једног од разлога из наведене законске одредбе.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се у споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којим је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници са захтевом за исплату на основу стеченог без основа поднета је дана 09.11.2018. године. Вредност коју је тужиља навела у тужби је 105.005,28 динара. Тужиља је поднеском од 19.08.2019. године повукла део тужбеног захтева којим је тражила да јој тужена исплати износ од 75.000,00 динара на име главног дуга, те је тражила да јој тужена исплати преостали износ од 15.032,15 динара, са законском затезном каматом почев од 09.11.2018. године па до исплате, као и законску затезну камату на износ од 75.000,00 динара за период од 09.11.2018. године до 27.05.2019. године, о чему је одлучено првостепеном пресудом од 05.03.2020. године.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности, у којем вредност побијаног дела не прелази динарска противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић